

Виходить у Львові щодня (крім неділь і гр. свят, свят) о 5-ій годині по полудні.

Редакція і Адміністрація: універсальна Чарнецького ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме задання і за зложеном оплати поштової.

Рекламації незапечатані відлягають від оплати поштової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівської“.

Передплата у Львові в бюрі днівників Люд Пльона і в ц. к. Староствах на провінції: на цілий рік зр. 2.40 на пів року „ 1.20 на чверть року „ —.60 місячно . . „ —.20 Поодиноке число 1 кр

З поштовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5.40 на пів року „ 2.70 на чверть року „ 1.35 місячно . . „ —.45 Поодиноке число 3 кр

Вісті політичні.

(Димісія президента міністрів гр. Баденіґо і відірочене парламенту. — Бар. Гавч має зложити новий кабінет. — Що стало ся з пос. Вольфом і що буде з внесеном гр. Фалькенгайна. — Сцени в парламенті і на улицях).

Можна було предвидіти, що послідні події в парламенті і поза ним доведуть до такого стану, котрий ніяк не дасть ся удержати і мусить конче настати зміна в однім або другім напрямі. Роз'ярене межі партиями парламентарними перенесло ся і на улиці Відня, котрим надало майже революційний вид. Вчора, в неділю стотисячна товпа людей переходила улицями і не було способу успокоїти заворушення лиш або силою або уступкою. Нараз розійшла ся чутка, що міністерство гр. Баденіґо подало ся до димісії. Вість ся незадовго потвердила ся. Урядова Wiener Ztg. в надзвичайнім виданю оголосила слідуєче власноручне письмо Є. Вел. Цісаря: Любий гр. Баденіґо! Чую ся спонука ним зарядити відірочене Ради державної на час необмежений. — Франц Йосиф в. р. (контрасіґновано) Баденіґо в. р. — В другім надзвичайнім виданю оголосила Wien. Ztg.: Найяснійший Пан зволив прийняти найласкавіше вручену Бму нині гр. Баденіґом димісію цілого кабінету і поручив найласкавіше міністри Гавчови утворене нового кабінету.

Повисша вість летом блискавки понеслась

по місті і то вплинуло трохи успокоюючо на зворухоблені товпи, що від рана ходили улицями і демонстрували мимо того, що поліція і войско старали ся удержати спокій.

Зачувати, що відірочене Ради державної не потягне ся довго, позаяк оно було потрібне лиш длятого, щоби уконституував ся новий кабінет. Кажуть, що палата послів збере ся вже дня 7 грудня на дальші засідання, бо до того часу буде вже зложений новий кабінет. Хто з теперішних міністрів увійде до него, годі знати; здаєсь, що лиш міністер краювої оборони гр. Вельзергаймб, міністер землівиц Гутенберг і може міністер фінансів др. Білінський.

Очевидно, що й в палаті послів будуть мусіти настати якісь зміни, скоро дотеперішня опозиція не має на мово взяти ся до давних авантур. Кажуть длятого, що звістне внесене гр. Фалькенгайна, ухвалене звичайною більшістю буде уважати ся за небувале, отже й всі виключені в силу того внесення послів будуть могли вернути назад на засідання. Посла Вольфа, котрого, як звістно, арештовано за насильство і відставлено до суду карного, випущено на волю. Скоро вість о тім розійшла ся вчора серед товпи на улицях, повитано єї грімкими окликами Heil! — Здаєсь також, що і дотеперішній президент палати Абрагамович не удержить ся на своїм становищі і на єго місце буде знову вибраний Катрайн. Також ледви чи удержить ся на своїм становищі перший віцепрезидент Крамарж. Крім того треба буде ще доповняти президію вибором двох письменників, бо бар. Ернфельс і др. Вайскірхнер

(з клерикальної партії) зложили свій уряд подаючи за причину події в парламенті.

Характеристичним для ситуації єсть, що тирольські послі з католицької партії народної запротестували против внесення гр. Фалькенгайна і способу єго трактованя в палаті, та що др. Люегер, проводир віденських антисемітів і християнсько-соціальної партії, котрий стояв по стороні більшости, в послідній хвилі прилучив ся до німецької опозиції і був на раді проводирів тої опозиції, на котрій ухвалено вислати депутацію до президента міністрів з тим, що положене стало ся вже неможливе і що він в тій депутації додав від себе, що яко бурмістр міста Відня не ручить за спокій у Відні.

В суботу вечером по приїзді Є. Вел. Цісаря з Вельс відбувала ся нарада міністрів, а в добре поінформованих кругах політичних стало вже о 12 год. в ночи звістно, що кабінет гр. Баденіґо подав ся до димісії і одержав єї.

А тепер подаємо тут бодай короткий образ тих сцен, які діяли ся в парламенті і поза ним нинувшої суботи.

Вже по лицях зібраних ся на засіданє послів і цікавих на галериях видко було, що всі сподівають ся чогось надзвичайного. Німецька лівіця явилась була вже дуже вчасно: на лавках Шенерерівців видко лиш пос. Тірка і Кіттля. О 10 год. крикнув пос. Лехер: Вже 10 год., а деж поліція? Около чверть на 11 год. з'являє ся слуга коло президіяльного стола і дає знак електричними дзвінками по кюльорах, що засіданє має розпочати ся. Лехер

26)

ШПІГУН.

(Повість Джемса Ф. Купера).

(Дальше.)

Тепер дійшли були до хат, де Лявтонові драґони стояли на квартирі. Лявтон зайшов до одної в них, а за хвилику вийшов знову зі звичайною ставною ліхтарнею та пустив ся наперед до якогось будинку, що із трох сторін був окружений садом.

Розбишаки ішли за ним мовчки в тій гадці, що він веде їх в подальше місце, щоби тут поговорити з ними дальше так, аби ніхто не міг підслухати їх розмови.

Проводир підійшов знов до капітана і став говорити:

— Чи гадаєте, що кольоні остаточно вибють ся зід власти короля?

— Чи вибють тя! — відозвав ся Лявтон сердито, — але й зараз опадував свій гнів і додав: А вже-ж! — Коли би нам Французи схотіли дати зброї і грошей, то до шість місяців могли би ми прогнати королівське войско з краю.

— Коби то лиш борзо так стало ся; тогди дістанемо свободну управу, а ми що о то боремо ся, не лишимось без нагороди.

— О! — відозвав ся Лявтон — вамі жадаєна суть неоспоримі. А тим боягузам торисам, що свідять спокійно дома і пильнують своїх хуторів, дістане ся погорда, на яку собі заслужили. Ви мабуть не маєте хутора?

— Ще не маю — але смішно було би, як би я собі якого не роздобув, заким мир буде заключений.

— То й добре — пильнуйте власної користі — тим допильнуєте і користі своєї вітчизни. Горлайте про свої власні діла, висмівайте і ганьбьте торисів, а я даю свої остроги за заржавлий цвях, що дістанете ще й якусь посаду в державі.

— Або гадаєте, що Пальдінґ¹⁾ і єго приятелі не були дурні, коли не дали втечи королівському генерал-ад'ютантові? — сказав той чоловік набравши через поведене Лявтона більше довіря.

— Дурні! — відозвав ся Лявтон з огірченням. — А вже-ж дурні в самим ділі! Король Юрій був би їм ліпше заплатив — бо він богатий. Але Богу дякувати — аж дивно, який дух панує в народі. Люди, що не мають нічого, ділають так, як би від їх вірности зависіло добро Індії — не всі такі падлюки, як Ви, бо инакше були би ми вже давно стали невільниками Англії.

— Як то? — крикнув розбійник скочивши в бік і приложив капітанови мушкету до грудий — то я зраджений? А Ви — Ви моїм ворогом?

— Нужденнику! — крикнув Лявтон і ша-

¹⁾ Один з тих трох селян, що зловили буди Андре'го, називав ся Пальдінґ (Paulding). Єсть історично доказаним фактом, що она не хотіли взяти від него грошей за то, щоби пустили єго на волю.

блею випротив єму мушкету з руки. — Аві не руштесь, бо лоб вам розіб'ю!

— То не хочете нам заплатити? — спитав другий, що став вже дрожати, коли побачив, що кільканадцять драґонів стали єго і єго товаришів обступати,

— Заплатити? Чому ні? Дістанете свою заплату. Ось маєте гроші, що їх прислав полковник Сінґльтон за зловлене шпігуна — а сказавши то, кинув єму з погордою під ноги монетку з грішми. — Положіть оружје на бік та почисліть, чи всі гроші.

Налікані розбійники послухали, і підчас коли они рахували гроші, кількох з Лявтонових драґонів забрали їм крадькома їх мушкети і повиимали з них набої.

— Гроші всі і тепер собі підємо! — сказав наконець проводир.

— Заждіть ще — я вам додержав мого слова, а тепер ще треба вимірити справедливість. За то, що ви зловили шпігуна, дістаете заплату, а за то, що ви убийники, рабівники і палії, належить ся вам кара. Беріть їх і дайте кождому з них після Мойсеевого закона — сорок без одного.

Розбійників привезли в одній хвилі до найблизших яблук а драґони натяли собі галузя і ним узброїли ся.

Коли скінчило ся се сумаричне поступованє, приказав Лявтон своїм людям відв'язати розбійників і посідати на коні.

Розбійники забравши зброю пішли собі в упертій мовчливості, але скоро дійшли до найблизших скал, станули параз, обернули ся

кричать: Не дзвоніть, ще нема поліції. Слуга перепуджений уступає ся. За хвилику з'являє ся знову. Пос. Штайнвендер прискакує до него а другі посли кричать: За двері з ним! За двері! Рівночасно прискакує ще кількох послів і випихають его. Підчас тої сцени входять президент міністрів ґр. Бадені і президент Абрагамович та стають коло лавок Поляків. Абрагамович іде відтак до стола президиї а в тії хвили кількох послів з лівци прискакують до лавок міністрів і кричать до Абрагамовича: За двері! Ти падлюко, ти злодюго (Schuft, Schurke!) В палаті робить ся страшений крик, писк, свист і стукана. Через той час сидів Абрагамович тихо коло стола і споглядав на галерії. Наконьць починає дзвонити, а крик в палаті робить ся ще більший; він прикладає тогди долоні до рота і в цілої сили щось кричить — заповів перерву. Він виходить а в тії хвили посипались на него з лівци папери і книжки, хтось кинув і каламарем, котрий розбив ся об стовп коло президиї. Президент вертає назад; правиця плече в долоні а кількох польських послів обнимають Абрагамовича і цілують. Посли збивають ся в громадки і щось голосно розмавляють і кричать.

Около 11 год. чути крики з надворку. В палаті з'являє ся зараз виключений в п'ятницю пос. Вольф, задиханий, цілий червоний в зимовім плащі, в цилиндрі і з паличкою під пахою. Лівця витяє его грімкими окликами і обступає. Лехер кричить: Вольф ест знову тут! Австрія ест знову в небезпечности! За хвили чути крики з лівци: Вже ест поліція. І дійсно; насамперед входить старший комісар поліції Шільд і приступає до Вольфа і звиває его, щоби за ним ішов. Другі посли боронять Вольфа і не пускають. Входить другий комісар бар. Геруп. Вольф і не рушає ся з місця. Наконьць серед страшеного крику лівци входить до салі відділ поліції. Поліціяни приступають до него і хотять его взяти. Вольф боронить ся і бє поліцаїв. Наконьць десятия поліціянтів витягають Вольфа з під лавки, беруть за руки і ноги та вносять з салі. Около пів до 12 год. з'являє ся віцепрезидент Крамарж і закриває засіданє та каже, що повідо-

муть письменно, коли відбуде ся слідуєче засіданє.

Додати тут потреба, що при повисших сценах дістали ся президентови Абрагамовичеви такі слова: Пос. Гегер кричав: Ви найбільший брехун в Австрії! — Ґрос: Ви зрадник держави! На ліхтарню з вами всіма! — Яросевич: Ви убийник! Лехер кричав: Розбійник, розбійник, розбійник! — Ґресль: Ви польські розбійники! — Доберніґ: Навіть Поляки Вас вирікають ся! — Пфєрше: Ти псе, ти старий Вірменине без чести! — Поммер: За двері з тим зрадником парламенту.

За той час відбували ся на улицях міста особливо же перед парламентом, коло університету і ратуша великі демонстрації а поліція піша і кінна мусіла робити порядок. Кількох людей потратовано а кількох арештовано.

НО ВІСНОВА

Львів дня 29-го листопада 1897.

— Іменована. П. Міністер рілляництва іменував рахункового практика при п. в. Дирекції лісів і домен Казим. Фляха асистентом рахунковим.

— Е. Е. п. Намістник кн. Евст. Сангушко виїздив вчера рано на торжественне отворєнє залізничого шляху Ходорів-Підвисоке і повернув до Львова о годині 7 іїї вечером.

— Ц. к. Намістництво надало презенту на опорожнену греко-кат. парохію в Рибні, цісарского наданя, о. Исидоров. Лукасевичеви, дотеперішному завідателеви греко-кат. парохії в Молодятині.

— Блисначичний поїзд Відень-Константинополь на Краків-Львів-Чернівці розпочне курсувати в місяци грудні. Тепер відбувають ся на просторі між Перемишлем а Львовом пробні їди нової великанської локомотиви причасної до того поїзду. Той поїзд буде ходити два рази на тиждень і буде мати виключно вози І-ої класи.

— Придане для двох дівчат-сиріт по священиках перемискої епархії. „Народний Дім“ у Львові розписує конкурє на дві премії з фонду

бл. п. Михайла Лискевича, пароха Кропивника нового, дрогобицького деканата, по 262 зр. 50 кр. призначені для дівчат, сиріт по священиках перемискої епархії, що не мають ніякого маєтку і ведуть ся морально. До поданя треба долучити 20-крейцарову марку на оплату почти при звороті документів. Речинєчє вносити поданя кінчить ся з днем 30 січня 1898 р.

— Загальні збори товариства „Львівський Боян“ відбудуть ся в п'ятницю 3 н. ст. грудня с. р. о годині 6-йїї вечером в комнатах „Рускої Бесіди“ Ринок ч. 10 I. пов. На порядку деннім: 1) Справозданє а діяльности виділу за рік 1896/7. — 2) Справозданє касове за той час. — 3) Справозданє і контрольної комісії. — 4) Вибір голови, диригента і виділу. — 5) Внески членів.

— Огні. З Скалатчини пишуть: О півночи з 17 на 18 с. м. вибух огонь в Бірках малих і знищив вісім господарств, а з них лиш одно було обезпечене на малу суму. При сїм пожарі згорів господар Казимир Томкович шукаючи дїтий в хаті (а дїти були вже з хати утїкли). Причина огню невислїджена, хоть дехто каже, що огонь вибух з хліва, куди одна господиня занїпала попїл і імовірно з того пішло знищенє людєкої пради на кілька тисяч вартости. — З Буковини пишуть: Дня 25 с. м. згорів до тла в Димці хутір секретаря Кобилянського, вігня писательки Ольги Кобилянської. Причиною огню було те, що сусідні дїти, забавляючи ся з кіткою, привязали їй до хвоста жарючий вуглик і пустили. Кітка запалила стодолу а відтак згоріло ціле хутірне господарство п. Кобилянського. Шкода вносить понад 6000 зр., а обезпечена була лиш на 2000. — В Східниці згоріли дня 24 с. м. три жидівські доми. В однім з них згорів галантерейний склеп Ляхса.

— Докори совісти. Оногди появил ся в поліції у Львові мулярекий робітник Литвин і розповів, що в жовтні с. р. украв якийсь жидівцї на залізничім дворі у Відні 45 зр. Ті гроші він вже пропустив. Це знати лиш, чи Литвин признав ся до крадежи за-дла докорів совісти, чи може тому, що тепер зима, мулярї не мають зарібку і він не маючи з чоґо жити, хотїв дістати даром харч і мешканє.

до драґонів і кляпнули курками від своїх рушниць.

Вояки стали сміяти ся на ціле горло, коли почули безсилне клапанє а капітан Лявтон відозвав ся до здивованих розбишаків:

— О, я вас знаю і сподївав ся того — ми вам повиймали набої з великих рушниць.

— Але з отсеґо не виймили! — відозвав ся проводир і виймив пістоль з кишені та стрілив до Лявтона, а куля засвістала ему коло голови.

Лявтон лиш засміяв ся і кинув ся з такою скоростию на розбійника, що той був змушений кинути від себе і оружєє і гроші, щоби лиш чим скорше втікати.

Драґон вернув з тою добичею до капітана, а той наказав ему сховати ті річи, аж прийде їх властитель і зажадає їх.

Тепер пішов Лявтон на свою квартиру, щоби там спочити. Аж ось впала ему в очи якась постать, що ішла борзо поміж деревами в сторону як до ліса, до котрого забігли розбишаки.

Він вернув ся чим скорше і на своє превелике диво пізнав на сїм місци і о такій порі в ночі — маркетанку.

— Бетті! Не вже-ж а Вас якась сновида? — відозвав ся капітан. А Ви-ж не боїте ся, що стрітите ту духа Дженні на єї улюблєнім пасовиску?

— Можу Вам сказати, капітане Джеку — відповіла маркетанка своїм добре звістним голосом та китаючи головою і звисивши єї аж на груди — що я не шукаю аві Дженні аві єї духа, лиш зїла для зранєних, а они вірвані тепер при свїтлі місяця мають найбільшу силу. Тото зїле, якого мені потреба, росте під онтими скалами і мушу спїшити ся, бо они готові стратити свою цілющу силу.

— Пусте Вас взяло ся, було ліпше покласти ся на сїяник, як лазити попід скали. А відтак і розбійники пішли на онті горби, а скоро они дістануть Вас в свої руки, то будуть на Вас мєгати ся за то, що дістали від мене буками. Длятого верніть ся радше і по-

ложить ся спати, бо завтра рано будемо машерувати далше.

Але Бетті не зважала на его раду, лиш пішла ід горбам.

На хвилику, коли Лявтон згадав про розбишаків, она була пристанула, але й зараз пустилась далше та незадовго щезла ему з очий поза деревами.

Коли капітан вернув, спитав его вартовий, чи стрітив він де паню Флянаґан, що ішла попри него і казала, що іде шукати капітана.

Лявтон не зважав далше на вартового, лиш зайшов до своєї комнати і таки убраний положив ся на постїль та заснув кріпким сном.

Розбійники тимчасом дістали ся щасливо до скал і зїбрали ся в місци, де могли бути безпечними від своїх ворогів.

— Огтак — відозвав один з них — тепер вже конєць нашому ділу у Вєст-Честєрі. Вірджіньска кавалєрія наллє нам горячого сала за шкіру!

— Але за мене мусить кров потєчи! — замуриготїв проводир; — а хоч би мені й зараз прийшло ся гинути.

— Ой, то правда, які Ви тут відважні! — відозвав ся другий з диким смїхом — а то ж як стало ся, що Ви, що так зручно розумієте обходити ся а мушкетєю, не поцілили чоловіка на 30 метрів?

— Драґон станув мені на перешкодї, що прискочив до мене; як би не то, то капітан був би закусив землю. До того ще дрозжав я від студєни і рука моя не була певна.

— Скажіть ліпше, що від страху — то не треба Вам буде брати брехні на свою совість — сказав его товариш глумливо.

— А Ви-ж хиба готові спокійно прийняти таке поступованє?

— Що ж вдію тепер, коли зже все пропало? Знаємо аж надто добре капітана Лявтона, як щоби не знати, що з тим скажєним Віржинцем не вдієш нічого.

— Мовчіть, ви довгоязикі осли! — крикнув до них розлючений проводир. — Ви готові би розумного чоловіка таки до скажєности

довести! Хиба-ж Вам не досить того, що на^с обрабували і вибили як поєв та хочєте нас мучити ще таким пустим говорєнєм? Беріть ся до онтих запасів і коли ще що з них лишило ся, то заткайте собі рот ними!

Всі розбійники взяли ся тепер покріпляти ся чим хто мав, а коли заспокоїли голод, стали роздумувати над тим, як би відомстити ся. Так минула ціла година і роблено всілякі пляни, але що всі зависіли від особистости відваґи, то остаточно їх відкинєно.

Напасти на драґонів несподївано здавало ся їм неможливим, бо они занадто мали ся на бачности, а надїя, що капітана Лявтона могли би де самого зловити, була також за слаба. До того ще й не було певности, що така стріча з ним закінчила би ся для них щасливо.

Наконьць уложили плян і означили час і місце. Аж ось налякав їх голос, що крикнув: — Сюди, капітане Лявтон! Ось тут ті падлюки!

Сих слів було досить, щоби ціла ватаґа схопила ся і зараз щезла в лісі.

За кілька хвиль опісля з'явила ся на тїм самім місци Бетті Флянаґан і з холодною кровю забрала все, що розбійники лишили, а то поживу і всіляку одїж. Маркетанка сіла собі відгдно і стала заїдати з великим апетитом. Відтак посидїла ще може з годину сперши голову на руки і думала, а потім вибравши кілька штук одєжи, пішла в ліс.

Глава девятнацятая.

Дєнувді спав неспокійно і часто будив ся, аж наконьць встав а твердої постелі і вийшов перед хату, щоби покріпити ся свїжєним воздухом.

Лаґідне промінє сонця зачинало вже розганяти ранну темряву. Вітер притих а підносила ся мрака робила надїю на той красний осїнний дєнь, по яким в сїм зміннім підсоню наступає звичайно буря а чародїйною скоростию.

Щє не прийшла була пора, в котрій він хотїв опустити тепєрїшне становищє, а що хотїв дати своїм воякам як найдовше спо-

— **Самоубийство.** В Тернополи відобрала собі життя підірвавши собі горло Савина Вербица, жінка Леона Вербицкого, власителя друкарні і торговлі папером. Самоубийниця мала 32 роки, полишила четверо дітей і четверо сиріт по сестрі, котрими опікувала ся. Причиною самоубийства були лихі відносини маєткові.

— **Нещасте в родині.** В Любом на Угорщині, в одній залізній гуті наступила експлозія а причини неосторожності машиніста. Тяжко раненого машиніста перенесено до дому. Їго жінка послала шестилітню дочку до аптеки з фляжкою по лік. Дитина, біжучи скоро улицею, шикнула ся і упала на скло так нещасливо, що перетяла собі жилу на ший. В наслідок того скалічення дівчина вскорі померла, а отець, дізнавши ся о тім, закінчив також в короткім часі життя. Мати в розпуці і грозить їй помрачене ума.

— **Торжественне відкрите залізничного шляху** Ходорів-Підвисоке відбуло ся вчера, в неділю, при участі С. С. п. Намістника кн. Евст. Сангушка, п. маршалка краєвого гр. Стан. Бадені'ого, шефа секційного з міністерства залізниць п. Шклер, президента львівської аселяції дра. Тхоржницького і многих інших представителів властей і шляхти. Станції були всюди прибрані хоругвами і зеленню. В часі обіду в Рогатині виголосив п. Маршалок краєвий тост в честь С. В. Цісаря. Вечером окол 8-ої години повернули гості з торжества до Львова.

ТЕЛЕГРАМИ.

Відень 29 падолиста. До історії уступлення міністерства треба зазначити: Вчера рано приймав С. Вел. Цісар на аудієнції гр. Бадені'ого, відтак Банфі'ого, по Банфі'ом Вельзертаймба і наконець Гавча. По полудні о 2 год. вібрала ся рада міністрів, котра постановила відмісію цілого міністерства. Гр. Бадені' предлажив єї Цісареві, котрий прийняв єї і поручив Гавчови утворене нового міністерства. В кругах парламентарних в слідуоча (неавтен-

чити, то вийшов сам роздумуючи над своїм трудним положенням і розважаючи, яким би способом міг погодити своє почуття обовязку з своєю любовію.

Хоч сам вірив крітко в чисті наміри Вартона, то все-таки не був певний того, що суд военний згодить ся на єго гадку, а поминувши єго особисті чувства для капітана був певний того, що коли-б Вартона страчено, то щезла би надія і для него сполучити ся з єго сестрою.

Вечером день перед тим вислав він був цісланця до полковника Сінгльтона, щоби повідомити єго о арештованю англійського капітана, при чім висказав своє власне мніне о єго невинности і просив о прикази, як має собі поступити з п'явником.

Ті прикази могли тепер кождої хвилі наспіти, а чим близше надходила хвиля, в котрій єго приятеля могли відобрати з під єго надзору, тим більший ставав єго неспокой.

Так задуманий зайшов майор несьвідомо до саду і станув як-раз при споді того горба, що улєкшив розбійникам їх втечу, і аж тогди опамятав ся куди зайшов.

Як-раз хотів вертати ся назад до своєї квартири, коли налякав єго якийсь голос, що крикнув до него:

— Стійте, а ні, то смерть Вам!
Денвуді перепуджений обернув ся і побачив на невеличкім горбику якогось чоловіка, що змірив ся до него мушкетом.

Ще не зовсім добре було розвидніло ся, щоби можна було добре видіти і Денвуді мусів ще раз подивити ся, аж на своє диво пізнав похатника. Зміркувавши небезпечність своєго положення в сій хвилі, а не хотючи просити ласки або втікати — наколи то взагалі було можна — крикнув молодий мужчина рішучим голосом:

— Коли хочете мене убити, то стріляйте!
А піддати ся Вам то ніколи не піддам ся.

— Ні, майоре Денвуді — сказав Бірч, спускаючи мушкету в долину — ані не хочу, щоби Ви мені піддали ся, ані Вас убити.

— А чого-ж хочете загадочний чоловіче —

тична) ліста нового кабінету: Гавч — президент і міністерство справ внутрішних, Лятур — просвіта, Віттек — залізниця.

Париж, 29 падолиста. Figaro оголосив ряд листів майора Бетергазога, змішаного в справу Драйфуса, котрі дуже єго компромітують. З листів показує ся, що Бетергаз'и має велику ненависть до Франції і єї армії, особливо же до генералів, та відгрожував ся, що піметить ся.

Переписка зі всіми і для всіх.

Г. Ш. в Турці: 1) Хороба, звана во лем або гушою, єсть одною із тяжших і не можна єї ніяк лічити без поради і помочи лікаря. Причина тої хороби лежить в так званій щитовій железі. Железами (gruczoły, Drüsen, glandulae) називаємо мішечковаті прилади, котрі в тілі витворюють якісь плинн як н. пр. сліну, слюзи і т. д. Железа щитова або щитівка лежить на ший по обох боках гортанки перед т. зв. шицею (проводом віддиховим, що веде до легких). Коли ткани тої железі значе хоробливо розрастатися і плин, який знаходить ся в єї міхурцях, зробиць ся жовтавий, галаретоватий, то кажемо, що єсть то во ль (лімфатичний); він може зробиць ся також від того, що кровеносні судинки (кровеносні жили) в железі щитовій порозширяють ся. Коли в железі щитовій пороблять ся лиш більші або менші гуллі, котрі дійшовши до певної величини вже не розрастають ся, то кажемо що то єсть гуша, або груба шия. Гуша єсть найменше небезпечна, бо она майже зовсім не болить і не перешкаджає, хіба лиш що чоловікови з нею не до лиця. Далеко гірший і небезпечніший єсть перший рід воля, бо тогди железа щитова дуже розрастає ся, тисне на шицею та їжницю (провід проликовий) і на гортанку, від чого чоловіка душить, він лиш в трудом може віддихати, синіє на лиці, не може проликатися і т. д. В тяжших случаях треба во ль прорізувати або таки цілу железу вирізувати. Що

сказав майор, що ледви сам собі вірив, що то дійсно чоловік, а не лиш якийсь привид єго уяви.

— Чого хочу, то Вашого доброго мніня — відповів похатник зворушений — бо я хотів би, щоби всі добрі люди судили мене згідно.

— Вам то чей байдуже, як о вас судять люди, бо мабуть їх власть не може Вас засягнути.

— Бог держить свої слуги аж доти, доки на них час не прийде — сказав похатник торжественним голосом. — Ще перед кількома годинами був я Вашим в'язнем і мені грозила шибениця. Тепер Ви в моїх руках, але вільні.

— Тут доколя єуть люди, котрі би не так з Вами обходили ся. Що би Вам помогла шабля супротив моєї мушкети? Прийміть раду від того, що Вам ніколи нічого злого не зробив і не зробиць. Не важте ся іти на край онтого ліса, хіба ще я кимсь або на кони.

— То Ви маєте товаришів, котрі Вам помогли втечи і менше благородні як Ви?

— Ні, ні, я сам один і ніхто мене не знає, лиш Бог один а він другий.

— Хто? — спитав майор не могучи утаїти в собі цікавості.

— Ніхто — відповів похатник стягнувшись. — Але з Вами майоре, то инше діло. Ви молоді і щасливі; єуть люди, що Вам дорогі, а они недалеко звідси. — Тим, котрих Ви найбільше любите, грозить небезпечність, небезпечність і зверху і з середини. Подвоїть свою бачність, скріпіть свої патрулі — і мовчіть. Як би я Вам більше сказав, то Ви би при своїй недовірчivosti до мене здогадували ся якоїсь засідки, але памятайте на мої слова і стережіть тих, що Вам наймильші на світі.

При сих словах стрілив він із своєї мушкети на вітер і кинув єї здивованому слухачеві під ноги.

Коли Денвуді із свого дива опамятав ся і глянув на скалу, Бірча на ній вже не було.

(Дальше буде.)

єсть причиною хороби железі щитової, того ще доси не знає ся; звістно лиш то, що єя хороба проявляє ся дуже часто в декотрих гірських сторонах і більше у женщин як у мужчин. Спостережено також, що она проявляє ся найчастійше у людей, що тяжко працюють, від великого напруження, довшого кашлю, від пчиханя і крику. До недавна не знало ся також, яке значіне має в людськім тілі железа щитова і до чого она служить; спостережено лиш то, що по вирізаню тої железі люди западали в тяжку недугу на цілім тілі і длятого такую операцію уважано за тяжку. Але в найновіших часах удало ся відкрити призначіне тої железі в людськім тілі; показало ся, що она витворює твориво, потрібне для людського тіла. Померший у Фрайбурзі лікар Бавман, відкрив то твориво і назвав єго йодотиріном; єсть то сполучене білковини з йодом. То твориво, потрібне для удержаня людського життя удало ся штучно зробиць і єго заживанє може заступити здорову железу. Се поясняє нам також, длячого давнійше ліченє воля йодом робило якусь пілгу недужим. З того всего зміркуєте, що хто хоче лічити ся від воля, мусить конче засягнути ради лікаря. — 2) Що-до прищів і якихсь твердих гущів на лиці не можемо Вам дати віякого поученя, бо преці з самого слова „гуз“ або „прищ“ не можемо знати, що єсть. — 3) О залізницях не знаємо нічого. — Питаючому в С.: 1) Коли комусь тече з уха а при тім і слух єсть тулий, то може се бути або хронічне (уперте) запаленє т. зв. тарабаника або ще скорше середної части приладу слухового. Самому на ту хоробу не можна ніяк лічити ся і треба поради і помочи лікаря, а чим скорше тим ліпше. Ліченє застарілої хороби тої тягне ся звичайно довго і не треба думати, що вже від першого разу хороба щезне. Ухо треба в середині промивати теплою водою і впускати до него стягаючі ліки, а то може лиш лікар зробиць. В поміч якихсь захвалюваних олів'ї не треба вірити. — 2) На друге питанє не можемо Вам дати відповіди, бо преці годі знати, що то за слабість лиш з того, коли когось болить „понише серця або з правого боку“. — 3) Згаданого анонсу в Slow-i polsk-im ми не читали і не можемо знати єго значіня. Здогадуємо ся, що в ній предкладало ся лиш пригтовленє до іспитів, бо коли би обіцявало ся зложєня іспиту без пригтовленя, то очевидно було би се обчисленям лиш на обманство. — 4) Урядником почтовим може стати лиш той, хто має матуру шкіл середних і зробив іспит почтовий. Хто не має матури мусить учащати на курс почтовий, котрий триває що року від жовтня до цвітня. Знанє німецького языка єсть очевидно потрібне. — С. в Ключ.: Адреси: Ів. Ем. Левицкий, урядник асекур. Тов. „Дністер“ у Львові рынок ч. 10; Кость Панк. ул. Театиньска ч. 19.

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кажникевича, а не присилати ані марок ані карт кореспонденційних до відповіди).

Надісланє.

Яко добру і певну льокацію поручаємо:

- 4 1/2 прц. листи гіпотечні,
- 4 прц. листи гіпотечні коронові,
- 5 прц. листи гіпот. преміовані,
- 4 прц. листи тов. кредит. земск.,
- 4 1/2 прц. листи банку краєвого,
- 5 прц. облігації банку краєвого,
- 4 прц. позичку краєву,
- 4 прц. облігації пропінацийні,
- і всілякі ренти державні.

Папери ті продаємо і купуємо по найдогляднійшим дневнім курсі.

Контора виміни

ц. к. упр. галиц. акц. Банку гіпотечного
Контора виміни і відділ депозитовий перенесений до льокалю партерового в будинку банковім.

За редакцію відповідає: Адам Креховецкий.

торговлю вин **ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЕРА** у Львові.

„КУХАРКА РУСКА“

в мові рускій вийшла в друку і обнимає:

Науку вареня знаменитих правдиво руских страв. Найривніші зупи і додатки до зуп.— Всякі печені — врази, бігоси, гуляші, флячки, кльоти і т. п. — **Науку робленя сосів** горичих і студених. — **Маринованє** шинок і всякої вудженни. — **Знамениті руляди**. — **Найрівнородніші мучні лґоміни**. — **Приладженє знаменитого набілу** і т. п.

Ціна 70 кр.

По присланю перекавом почтовим 76 кр. докоує посилку franco

Народна Друкарня

Ст. МАНЕЦКОГО

Львів, Готель Жоржа. 48

Франко і без коштів

лиш злр. 5-50

знаменитий

сурдут зимовий з льоден

в сильного, грубого, теплого льодену, не до подертя, в грубою і теплою підшевною, після найновішої моди, добре зроблені, в ковтрєм до викладаня і кишенями, краски брунатної, сірої, драп, гладкий або в крати.

Сурдуги ті суть вадивляючо дешеві, отже кождий в читаючих то най не занехає замовити собі. — На міру треба подати: обвід грудий і довготу рукавів. Посилка за посліплатою або за попередним надісланем гроший франко і без коштів. 46

Адреса: Бюро убрань Анфель, Відень I. Фляйшмаркт 6.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика число 9.

приймає

абонамент на всі дневники

по цінах оригінальних.

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕННЯ

до всіх дневників

по цінах оригінальних.

До

Народної Часописи, Газети Львівської, і Przeglądu
може лиге се бюро анонси приймати.

С. Кельсен у Відни

поручає:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. —

Збірники на воду. — Комплетні урядженя купелеві. —

Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури дянї і ковані. — Цомпи, фонтани і всякі арматури.

Заступиники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8.

На жаданє висилає ся катальоги.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всі дневники по цінах оригінальних.